

merrækken paategner Stævningen. I en Del Tilfælde vil den nye Ordning medføre, at en Sag kan foretages tidligere end nu, men i lige saa mange Tilfælde vil den blive foretagen langt senere, og det værste er, at det vil komme til at afhænge af det tilfældige Stævningsnummer. Hvis jeg indleverer en Stævning, som faar Nr. 9 eller 19, 29, 39 eller 40, altsaa et Tal, hvori der er 9 eller 0, skal den efter Justitiiarii Plan foretages om Lørdagen. Kommer jeg nu med en saadan Stævning f. Eks. Lørdag den 7. Januar 1911, bliver den foretagen Lørdag den 21. Januar, men den Stævning, som indleveres efter min samme Dag, vil, hvis den faar Nr. 11 eller 12, blive foretagen allerede Mandag den 16. Januar. Altsaa jeg, som kommer tidligere paa Dagen og faar Nr. 9 eller 10 paa min Stævning, kan ikke faa min Modpart for Retten før den 21de. Men en anden maaske mere durkdreven sidder og venter, til jeg er færdig, for at hans Sag kan komme 5 Dage før for, og det kan medføre praktiske Ulemper.

Nu er det saaledes, at den, der først paastævner en Sag, faar Hovedsagen at føre, og den anden, som har Modfordring, maa anlægge en Kontrasag. Men nu kan det jo være, som jeg sagde, at jeg kommer og vil have en Hovedsag, og den anden, der sidder og venter, og som jeg ikke ved, hvem er, skulde være min Kontrapart og anlægge en Kontrasag mod mig, kan ganske rolig inkaminere en Hovedsag, som kommer for 5 Dage før min Hovedsag, saa har Retten staaende to Hovedsager i Stedet for en Hovedsag og en Kontrasag, og Justitssekretæren og Justitiarius ville ikke, før de faa sig gjort bekendt med Sagen, kunne se det. Jeg finder, det ikke er praktisk, der kan tænkes mangfoldige Tilfælde, hvor et betydeligt Tab kan lides derved. Jeg indser heller ikke, hvorledes man vil kunne forlige det med de nugældende Love, som ikke ophæves ved denne Lov, f. Eks. Loven om Stævnevarselet. Den er gældende Lov, og hvem kan tvinge mig til at give en indstævnet længere Varsel, end der efter Loven tilkommer ham, og hvem kan tvinge mig til navnlig at paastævne Sagen til den anden Retsdag, hvis der for mig er enten tvingende eller gode og gyldige Grunde til, at denne Mand skal indstævnes til Mandag 8 Dage, altsaa kort og knapt? Naar Loven giver mig Medhold deri, naar det er indenfor de lovgylde Stævningsvarsler, skulde det saa staa i Justitssekretærens Magt at hindre det ved at give min Sag et vilkaarligt Nummer? Det forekommer mig meget tvivlsomt. Vel er det saadan ved Hof- og

Stadsretten med de saakaldte Retsstævninger, at der er det Justitiarius og tilforordnede, der stævne, men det har altid været saadan, at Retten er forpligtet til at udtage og udfylde Stævningen efter den af mig som Citant indleverede Konzept, og det kende vi ikke nogen som helst Undtagelse fra i dette Øjeblik. Nu skulde der komme den Undtagelse, at Justitssekretæren skulde kunne fravige min Konzept ved at give Sagen en i mine Øjne og for mine Interesser maaske vilkaarlig valgt anden Dag at falde i Rette paa? Det forekommer mig ufornodent, det forekommer mig upraktisk.

Saa er det et Spørgsmaal, om Retten overhovedet vil kunne overkomme dette. Vi have saa og saa mange Stævningsmænd ved Retten, og vi have vistnok ikke flere end strengt nødvendigt. Nu samle vi Stævningerne sammen i hele Ugens Løb, og i Løbet af Fredag og Lørdag gaa Stævningsmændene rundt to og to over hele Byen og forkynde Stævningerne; men hvis Sagerne skulde falde i Rette ikke blot Mandag som nu, men Mandag, Tirsdag, Onsdag, Fredag og Lørdag, vil det føre til, at Stævningsmændene skulde gaa rundt og forkynde Stævninger hver Hverdag i hele Aaret. Om Retten har Mandskab til det, og om det vil være praktisk, staaer mig ikke klart. Det forekommer mig at være en ufornoden Ulempe, som vi der bringe Retten paa Halsen. Mig forekommer det, som allerede antydnet ved 1ste Behandling, at det var en langt bedre Ordning, om vi bibeholdt Mandag som Hovedretsdag, og om vi paastævned alle nye Sager til om Mandagen, eventuelt ogsaa, om vi afsagde alle Domme om Mandagen. Den Mand, der gaar og venter paa sin Dom, kan ikke indfinde sig alle Rettens Dage for at faa Dom. Det vilde maaske være rigtigt — jeg siger ikke, at det var nødvendigt, for naar en Sag var bunden til en bestemt Dag, kunde vedkommende f. Eks. forhøre sig hver Lørdag, at Dommen blev afsagt paa en Hovedretsdag, og særlig godt vilde det være, om alle nye Sager bleve inkaminerede om Mandagen, som det har været hidtil. Nu ere Folk vante til, at naar de skulde møde i Den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret, skal det være om Mandagen. Naar Sagerne da som foreslaaet af Justitiarius behandles ved 2 Protokoller, vil hele den Historie tage saadant noget som 3 Kvarter. Længere Tid ville de nye Sager ikke tage, og de ville saa af Rettens Personale, af de fungerende Dommere kunne fordeles ikke efter deres tilfældige Numre,